

REGGELI ÁHÍTAT

2020. március 26.

"Bizony, megvallom bűnömet, bánkódok vétkeim miatt." (Zsolt 38,19)

"Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre..."
(2Kor 7,10)

Annyi minden miatt szoktunk elszomorodni! Kezdve a mindennapi élet apró bosszúságaitól a világ-politikai nagy eseményekig véget nem érő lajstromot kezdhetnénk felállítani azokról a dolgokról, amelyek szomorúságot okoznak mindannyiunknak. Ebben az életben ugyanis sok minden nem úgy történik, ahogy szeretnénk, ahogy elterveztük magunknak. Ki gondolta volna, hogy 2020 tavaszán megbénul az élet? Most olyan kihívások elé állított az Isten (mert hiszen az ő tudta nélkül semmi sem történik ezen a világon!), amikor minden tervünket felülírta a veszélyhelyzet. Nyilván bánkódunk amiatt, hogy sok szép tervünkről le kell mondanunk. A múlt vasárnap a Bach mindenkinek fesztivál keretében lett volna orgonahangversenyem Hajdúszoboszlón. Jövő vasárnap pedig Budapesten a Deák téri templomban készültem orgonálni zenés áhítat keretében. Hónapok óta készülök ezekre az alkalmakra. Nyilván bánkódok amiatt, hogy ezek az alkalmak elmaradnak. Sok szomorúság tölt el amiatt is, hogy választott előljáróink nem tudnak elég bölcsen képviselni minket, mintha szánt szándékkal egymás ellen hadakoznának, pedig most igazán a józan egyetértésnek és összefogásnak van az ideje.

Az egyházban, gyülekezeteinkben is sok elszomorító dolog történik. Sokszor vétkezünk egymás ellen. Együttlétünket megmérgezi az irigység és önzés, az álszenteskedés, az egymással szembeni állandó meg nem elégedés, vagy az egymással szembeni meg nem értés és nemtörődomség és így tovább.

Ezek felett a dolgok felett kétféle képpen lehet szomorkodni.

Az egyik az, amikor megsértődöm és megharagszom az ellenem vétkező, vagy hibáimra rámutató társamra. Amikor a magam igazának minden áron érvényt igyekszem szerezni. Amikor elégtételre várok.

Ide tartozik az is, amikor elszomorodom szembe kerülve a gyásszal, az elmúlás kérlelhetetlen törvényével, és ebben a szorításban megpróbálok mindent, mindenkit kihasználni, hogy élvezzem az életet, amíg lehet.

Mindaz, amiről eddig említést tettem, a világ szerinti elszomorodást jelenti: a saját érdekeim szerinti, az anyagi értékek és a test szerinti elszomorodásom az életem gondjai, nehézségei, kihívásai felett. Pál apostol arra figyelmeztet minket, hogy az effajta megszorodás halált szerez.

Az élet nehézségei, gondjai felett másképpen is el lehet szomorodni. Amikor eddig lefolyt életemet Isten igéjének fényébe helyezem, és elszomorodom mindenek előtt a saját bűneim miatt. Bánni kezdem, hogy vétkeztem Isten és embertársaim ellen. Elszomorít nyilván az a tény is, hogy örömet leltem olyan dolgokban, amelyek Istennek nem tetszettek, amit Isten bűnnek mond igéjében. Ilyenkor nem a saját érdekem a döntő, hanem Isten akarata a döntő a dolgok megítélésében, s akkor bizony még olyan dolgok felett is szomorkodnom kell, amelyek annak idején örömet szereztek nekem.

Nincs jobb példa erre, mint maga a korinthusi gyülekezet. Pál apostol a korinthusiakhoz írott első levelében rámutatott azokra a gyülekezet életében megtörtént dolgokra, amelyek Isten jótetszésével ellenkeztek. Ilyenek voltak: a pártokra szakadás, a versengés, ítélkezés egymás felett, paráznaság, a bálványáldozati hússal való visszaélés és hittestvéreik megbotránkoztatása.

Ha az ilyen gondjainkat valóban Isten igéjének mértéke alá tudjuk helyezni, s e dolgok értékelésében számunkra Isten jótetszése lesz a döntő, akkor ennek szükségszerű következménye lesz a bűnbánat, illetve a megtérés. A megtérést a szó legszorosabb értelmében valóban megtérésnek kell értenünk. A megtérő életvitelét az addigival teljesen ellentétes irányba fordítja, egy egészen más célra irányítja. Ez - természetesen - nem lehet fájdalom mentes. Sok-sok szomorúsággal jár. Hiszen búcsút kell mondani régi, kedvelt foglalatosságoknak. Búcsút kell mondani a magam érdekeit mindenek fölé helyezésének - s ez bizony nem könnyű!

Az ilyen megtérés megbánhatatlan, mondja az apostol. Olyan áldozat ez, amit soha meg nem bán az ember. Ebben a szóban, ami itt áll, benne cseng az is, hogy megváltozhatatlan döntése ez az embernek, amelyben végérvényesen megtalálja élete igazi célját és örömét. Mert az ilyen, Isten szerinti szomorúságból származó megtérésre jutott élet, bár a halálon keresztül, de üdvösségre vezet. A megtérő hitét pedig maga Isten támasztja, erősíti és táplálja. Erről tettek már bizonyosságot sokan előttünk.

Adja Isten, hogy gondjaink, vétkeink felett, - azokat Isten igéjének fényébe, Isten igéjének mércéje alá helyezve - valóban el tudjunk szomorodni, s így üdvösségre szóló megtérésre jussunk. Ámen

Dr. Kovács László Attila